

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24898/2023
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, сви из села ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Родољуб Маринковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву и ЈП „Србијашуме“ Београд, Шумско газдинство „Шумарство“ Рашка, чији је пуномоћник Милоје Цветић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 68/23 од 10.05.2023. године, у седници одржаној дана 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 68/23 од 10.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 68/23 од 10.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 68/23 од 10.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару П 981/20 од 04.10.2022. године, исправљена решењем истог суда П 981/20 од 28.03.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да су тужиоци по основу законског наслеђивања постали власници односно сувласници у одређеним иделаним деловима непокретности ближе описаних у ставу првом изреке првостепене пресуде, које су уписане у ЛН ... КО ... као државна својина тужене Републике Србије са правом коришћења туженог ЈП „Србијашуме“, што би тужени били дужни да признају и дозволе тужиоцима да се укњиже као власници односно сувласници у Геодетско-катастарском информационом систему РГЗ Нови Пазар и обавезани тужиоци да солидарно накнаде трошкове парничног поступка туженој Републици Србији у износу од 9.000,00 динара, а туженом и ЈП „Србијашуме“ Београд, Шумско газдинство „Шумарство“ Рашка у износу од 75.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о основама својинскоправних односа, одбијен је тужбени захтев за утврђење да су тужиоци по основу законског наслеђивања постали власници, односно сувласници у одређеним идеалним деловима, непокретности које су у јавним књигама од 1963. године уписане као државна својина тужене Републике Србије са правом коришћења туженог ЈП „Србијашуме“. Према датим разлозима тужиоци ББ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ нису доставили правно релевантне доказе да су правни следбеници пок. ЗЗ, пок. ИИ и пок. ЈЈ, односно да постоји непрекинути наследни низ који усходно води од њих до сада пок. ЈЈ и пок. ИИ, као последњих уписаних носилаца права својине на појединим непокретностима, а тужиоци АА, ВВ и ГГ нису доказали да су њихови правни претходници пок. ЋЋ и пок. КК били искључиви власници тачно одређених делова кат.парц. 8/2/1 односно делова који су касније нумерисани као кат.парц. ... и кат.парц ... КО ..., већ да су били сувласници са идеалним деловима на кат.парц. 8/2/1, па тужиоци не могу стећи по основу наслеђивања и то тужилац АА искључиво право својине на кат.парц. ... КО ..., а тужиоци ВВ и ГГ право сусвојине са по $\frac{1}{2}$ идеалног дела кат.парц. ... КО ..., јер то право тог квалитета и обима њихови правни претходници нису имали. Истовремено је оценом изведених доказа утврђено да тужиоцима и њиховим правним претходницима никада није било дозвољено да секу шуму на предметним парцелама и да је против једног од правних претходника тужилаца поднета кривична пријава због шумске крађе, те да се нису стекли услови ни из члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа за стицање права својине одржајем.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужиоци нису уз ревизију доставили правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се указује на битне повреде одредаба парничног поступка и оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1 ЗПП.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.08.2020. године, у којој је као вредност предмета наведен износ од 50.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**